Pisarakirje

Lokakuu 2018

Kierrätystä

Joskus kauan, kauan sitten katselin tv:stä englantilaista sarjaelokuvaa. Tuossa elokuvassa jo koulu- ja keski-iänkin aikoja sitten sivuuttanut Lady raahasi pyörän tarakalla käytettyä ruokapöydän tuolia, esikaupunkialueelta keskustan läpi toiselle esikaupunkialueelle eräälle tuttavalleen kodinperustamistarkoitukseen. Iloinen oli se teehetki, loimuavan takan edessä kun siinä sitten käytiin lävitse tuolin historiaa ja sitä kuinka suureen tarpeeseen se nyt oli tullut.

Tuolloin ajattelin ihmeissäni, miksei ostettu uutta tuolia paikallisesta Maskusta. Käytyäni joskus jälkeen Englannissa ymmärsin kyllä miksi.

Pisaralla on aina vaalittu sitä ajatusta että vanha tavara saisi uuden elämän. Jo alusta asti on toimitettu käytettyä tavaraa maamme rajojen ulkopuolelle, etsitty niitä ihmisiä jotka voisivat vielä hyötyä tuosta, syystä tai toisesta käytöstä poistuneesta tavarasta.

Usein tuo kierrätys aiheutti itselleni vatsa-, rinta-, ja pääkipuja tullialueiden läheisyydessä ja usein jo kuorman tekovaiheessa, koska kuljettajana olin vastuussa kuljetuksen lainmukaisesta lastauksesta.

On kaiken kaikkiaan hienoa että valmistustyötä ja raaka-ainetta sisältävä tavara, oli se sitten villapaita tai porakone saa mahdollisimman pitkän ”elämän”.

Vuosien saatossa toimittuani rakennusalan yrittäjänä parikymmentä vuotta, olen huolestuneena seurannut hyödykkeiden elinian lyhentymistä, tuo lyhentyminen ei koske vain yksittäistä kuluttajaa ja hänen kukkaroaan, vaan myös elintilaamme tällä maapallolla.

Monien kodinrakentajien pettymys halvan porakoneen tai höylän menettäessä toimintakykynsä jo muutamassa päivässä, on vaihtunut hetkelliseen iloon, kun takuuseen on saanut uuden samanlaisen. Tuokaan ilo ei kuitenkaan ole yleensä ollut pitkäaikainen mikäli laitetta on kuitenkin jostain syystä yritetty käyttää.

Meremme huutavat apua muovikuormassa, syömme muovissa kasvaneita kaloja, monissa maissa ja maanosissa ei haluta nähdä sitä vaaraa mikä piilee käyttöarvoa vailla olevan tavaran valmistuksessa. Kuitenkin kaiken valmistuksen tulisi olla ekologisesti kestävällä pohjalla niin valmistuksen kuin käyttöarvon suhteen.

Nummelassa pysäkkitalon yläkerrassa on pitkään toiminut Kirpputori Pisara jatkaen monen paidan, puseron ja hameen elinkaarta.

Selissä toimiva Pisara Kirppis on varsin kookas ja valikoimiin kuuluu oikeastaan melko laaja kirjo siitä mitä ihminen tarvitsee. Pystymme jatkamaan huonekalujen ja muiden tuotteiden ikää pienillä korjauksilla ja puhdistuksilla, suurimman osan tekstiilihuonekaluista pesemme tekstiilipesurilla.

Koko toiminta-aikamme olemme kehittäneet jätteenkäsittelyä siten että toiminnastamme jäisi mahdollisimman vähän jätettä. Lisäksi kaikki jäte esim. elinkaaren päässä olevat huonekalut puretaan osiin ja lajitellaan eri materiaalien mukaan.

Kaikki hankinnat Pisaran kirpputoreilta ovat ekotekoja.

Lahjoitathan tarpeettoman tavarasi meille, jatkamme sen elämää

Tervetuloa ostoksille.

Pekka Vauromaa

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus, **Pisara Kirppis** 1
Pisara elävää vettä: **Talon tarina** 2
Pisarakasvo Aarnivaari ..... 2 - 3
Ekumeniaa Virossa 6

Matkakertomukset
Viron vankilat Espoon-Kouvolan ryhmä 28.-29.7. 3-4
Pietari Vihdin ryhmä 3.-5.8.... 4
Lasnamäki Espoon-Kouvolan ryhmä 18.9.....5

Pisara elävää vettä

Talon tarina

Kohta tulee täyteen 22 vuotta kun perheenä muutimme Vihtiin. Ihastuimme taloon ja paikkaan heti, lapsemme saisivat turvallisen pihapiirin jossa leikkiä ja mukavan matkan päästä löytyy koulut, harrastukset ja palvelut.

Pihapiiriä ympäröi luonto joka antaa mahdollisuuden seikkailuihin ja marjametsät sekä sienet löytyy kävelymatkan päässä.

Saimme naapurin pellosta pienen palan kasvimaata varten jossa kasvatimme perunat, porkkanat ym...pihalla marjapensaat ja omenapuut. Väki vähenee ja kasvimaa pienenee yhden hengen tarpeiden mukaiseksi silti perunat ja porkkanat ym... kasvaa ei enää pellonpuolella vaan omenapuun katveessa.

Mukavat naapurit lisäsivät asumismukavuutta, apu löytyy kun tarvetta, talkoohenkeä löytyy.

Kotieläimiä unohtamatta saimme ensimmäisenä kesänä pihallemme 10 kanaa joita hoidimme ja jopa saimme päivittäin nauttia tuoreista kananmunista, kissat ja koirat ovat luonnostaan kuuluneet pihapiiriimme.

Keväisin ja syksyisin on ihana seurata muuttolintujen matkaa miten joutsenet ja kurjet vuodesta toiseen lentävät kotimme yli.

Kaikkea mitä luonto antaa ei voi sanoiksi pukea se pitää itse löytää ja kokea.
Nyt lapset ovat lentäneet pesästä ja löytäneet oman pesän. Mennyttä aikaa miettiessäni olen todella kiitollinen Jumalalle tästä ajasta ja kodistamme.

Lempi lauluni on "Särkynyt saviruukku" Tiemme erkanivat puolisoni kanssa yllätäin, yksin jäätyäni on omakotitalon pitäminen iso haaste. Kun matto vedetään jalkojen alta ja kaikki särkyy. Niin kuin laulussakin sanotaan ettei siruja heitetä pois vaan tehdään uusi ruukku, Hän pitää meistä huolta. Tulevaisuus tuntuu kovin pelottavalta, 22 vuodessa kiintyy jo syvästi maalliseen kotiin ja irtaantuminen tekee kipeää, kaikkien muistojen ja tavaroiden läpikäyminen. Uuden kokoaminen on kivuliasta, onneksi saamme turvata Jumalaan ja luottaa siihen että Hän kantaa.

Matt 6: 34 Älkää siis huolehtiko huomispäivästä, se pitää kyllä itsestään huolen. Kullekin päivälle riittävät sen omat murheet.

Kaija Andström

Pisarakasvo Aarniwaari

Olen Ylöjärvellä asuva eläkeläinen. Synnyin v. 1947 Myllykoskella (nyk. Kouvolaa) ja kasvoin aktiiviseurakuntaperheessä. Ajauduin Vivamon vuoden 1963 riparin jälkeen kuitenkin katsomaan mitä maailma tarjoaa – ja tarjosihan se. Uuvuttuani yritysmaailman 20-vuotisessa uraputkessa, nöyrryin vihdoin v. 1986 tarttumaan Jeesuksen tarjoamaan käteen. Työelämässä tartuin uusiin haasteisiin. Kiersin maailmaa toimittajana raportoiden radioille EM- ja MM-rallikilpailuista, mutta osallistuin myös kristillisten lehtien markkinointiin ja mm. Kalevi Lehtisen Missioiden tiedotustehtäviin. 1994 – 95 olin SanSan toimesta Pietarissa käynnistämässä Inkerin kirkon radiotoimintaa.

Muutimme v. 1995 Jyväskylästä Tampereelle ja v. 2002 Ylöjärvelle. Nyt meillä Mirjan kanssa on kotoa lähtötelineissä 17 – 22 v. lapset. Hyvinkäällä asuvalla 39-v. pojallani on 10- ja 8-vuotiaat pojanpojat. Teen vielä työkeikkoja autoilla, mutta toimin myös monissa Tampereen ja Ylöjärven seurakuntien vapaaehtoistehtävissä. M/S Isosaarinimisen partiolais- ja rippikoulutyön aluksen kipparina pysyn perillä lasten ja nuorten maailmasta.

Olen saanut kulkea rukousvastausten viitoittamaa tietä ja saanut omakohtaisestikin kokea ihmeparanemisia. Lähinnä sydäntäni onkin rukoustoiminta. Tärkeimmäksi kutsumuksekseni koen esirukoilun lisäksi seurakuntien ja järjestöjen rukouspalvelun sekä kriisipalvelujen eri tehtävät. Olen mukana Viestiveljet-kuorossa, jossa saan kokea ylistys- ym. hengellisten laulujen hoitavan merkityksen.

Kuulin Pisara ry:stä v. 2017 alussa Leena Kontulalta, jonka kanssa olimme olleet 1960-luvulla koulukavereita. Osallistuin Pisara ry:n Espoo-Kouvolan ryhmän Viron matkalle keväällä 2017. Matkasta on Kesäkuun 2017 Pisarakirjeessä (s. 3 - 4) Tuula Tapanaisen laatima raportti. Toin Tampereen miestenilloissa esille Pisara ry:n työtä ja päätimme lahjoittaa pakettiauton, jolla vietiinkin 3.10.2017 lahjoitustavaroita Lääne-Nigulan kirpputorille. Auto lahjoitettiin EELK:n (Eestin EvankelisLuterilainen Kirkko) lähetyskeskukselle. Tästä juttu 2017 Joulukuun Pisara-kirjeessä (s. 5-6).

Keväällä 2018 vein mm. yhden Pisara ry:n tukijan hankkimia uusia vauvan- ja lastenvaatteita, jotka menivät EELK:n kautta vähävaraisille lapsiperheille. Huhtikuussa vietiin Mirja-vaimoni kanssa pakettiautollinen lahjoitustavaroita Lääne-Nigulan kirpistä varten. Tuolloin tutustuimme myös Tallinnassa toimivaan Ylöjärven seurakunnan ystävyysseurakuntaan Puha Vaimu eli Pyhä Henki, jolla on myös majoitustiloja.

Tuon matkamme aikana EELK:n lähetyskeskuksen johtaja, Leevi Reinaru järjesti meille yllätyksen. Hän kutsui meidät kiitosrukoushetkeen Tallinnan tuomiokirkkoon. Hän oli kuullut minulta aiemmin, että Jyväskylän srk:n ystävyysseurakuntamatkalla v. 1994 olimme Mirjan kanssa kihlautuneet Tallinnan tuomiokirkon viereisellä näköalapaikalla. Olimme tuolloin koettaneet päästä sisään kirkkoon, mutta ovet olivat olleet lukossa. Nyt ne avautuivat ja saimme polvistua pääalttarille.

Agne Viilma sekä Mari Liblik välittävät kiitokset Kaikista avustuslähetyksistä.

Heinäkuussa 2018 tutustuimme Mirjan ja 17 v. tyttäremme liriksen kanssa Tallinnaan ja Luoteis-Viron alueeseen. Saimme majoituksen Lääne-Nigulan pappilasta. Osallistuimme siellä seurakuntakokoukseen, jossa sain käyttää puheenvuoron.

Kiitän Pisara ry:n vetäjiä ja kaikkia vapaaehtoistyöntekijöitä sekä tukijoita toimivasta yhteistyöstä, jonka kokemusten pohjalta on syntynyt uusiakin ideoita – Kartoitamme Tampereen hiippakunnan seurakuntien ja niiden virolaisten ystävyysseurakuntien välisten lahjoitustavarakuljetusten kehittämistä. Rukousten avulla saamme varmasti oikeat askelmerkit niihinkin suunnitelmiin.

Aarni Paljakka

Matkaraportti

Viron vankilat Espoon-Kouvolan ryhmä 28. - 29.7.2018

Matkalla mukana Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä, Heli Karjunen Lahdesta sekä Mare Liger Kouvolasta. Tuulan auto oli jälleen pakattu ”piripintaan” erilaisilla avustustavaroilla: miesten vaatteita, kenkiä ja makaroneja sisältäviä laatikoita Betelin päihdetyön kuntoutuskodille sekä savustuslaatikko, matto, verhoja ja naisten vaatteita Lääne-Nigulan seurakunnan käyttöön.

Suomen lämpöaalto oli myös Virossa, joten fyysisesti matkamme oli hikinen. Kun tulimme Tallinnan asunnolle, oli mittarissa ulkolämpötila 31 ja sisällä 29 astetta. Onneksi jokaisessa huoneessa oli tuuletusovet, joten tilanne helpotti vähitellen.

Lauantaina ajoimme **Betelin päihdetyön kuntoutuskotiin Keilaan**. Kodin vetäjä Juan Marhuenda oli perheensä kanssa Venäjällä Kolosokin Betelissä, missä vietettiin vuotuista kastejuhlaa, missä itsekin vierailimme kaksi vuotta sitten. Olimme kuitenkin sopineet käynnistämme, joten Sasha odotti meitä tien risteyksessä. Keväällä käydessämme kodissa oli neljätoista miestä, nyt vain viisi (kesä houkuttelee vapauteen). Kaksi miehistä oli vielä töissä, paikalla oli Sashan lisäksi toinen venäjää puhuva eli sekä viron kielinen nuori poika.

Saimme viettää hetken kokemuksiamme jakaen ja yhdessä rukoillen. Helillä on taustalla vaikeat huumevuodet, mutta myös niistä irtautuminen Jumalan avulla. Hän sai rohkaista miehiä omalla ja perheensä kokemuksilla uuteen elämään. Leena, entinen huumepoliisi, sai puolestaan jakaa työnsä pohjalta kokemuksen, että muutos on aina mahdollista ja hän puhui vahvasti rukouksen voimasta.

Mare toimi tulkkinamme, mutta kertoi myös, kuinka hän oli nuorena tullut Tallinnassa uskoon. Silloin äiti ja KGP olivat toimittaneet hänet mielisairaalaan. Mare puhui anteeksiantamisen vaikeudesta ja voimasta, mutta myös Jumalan työstä, kun annamme itsemme Hänelle. Jos annamme yhden sormen, saamme jo rauhaa ja siunausta, mutta jos uskallamme antaa itsemme kokonaan, silloin Jumala näyttää koko voimansa. Nyt Mare toimii Kouvolassa lääkärinä. Hän kertoi vanhuksesta, joka oli ollut jo kauan puhumaton, mutta kun Mare häntä hoitaessa rukoili mielessään hänen puolestaan, oli vanhus katsonut häneen ja sanonut selkeästi: taivas.

Sasha kertoi omasta taistelustaan alkoholismin kanssa. Kun hän oli jo voitolla, hän työskenteli rakennuksella pitkiä päiviä ja yöpyi rakennusfirman varastossa. Erään pitkän päivän päätteeksi pomo oli antanut miehille vodkaa. Yöllä varastossa syttyi tulipalo, mistä Sasha pelastettiin pahoin palaneena. Hän oli sairaalassa hengityskoneessa, mutta toipui vähitellen. Nyt hän on täällä uuden elämän toivossa. Myös toinen venäjää puhuva mies kertoi omasta taistelustaan alkoholismin kanssa. Nuori virolaispoika oli selvästi psyykkisesti tasapainoton. Puheet olivat utopistisia, eikä hän pystynyt keskittymään, vaan vaelteli edes takaisin. Hän kertoi mm. valehtelevansa aina, joten on vaikea arvioida, mitkä hänen puheistaan ehkä pitivät paikkaansa.

Saimme rukoilla yhdessä miesten kanssa ja haluankin jättää heidät rukouksiimme, erityisesti tämän nuoren pojan. Rukoillaan, että Juan saisi viisautta, voimia ja rakkautta hoitaa häntä Jumalan ohjauksessa.

Sunnuntaina ajoimme aamulla Antti-Pekan kanssa **Tarton vankilaan.** Siellä meidät otti vastaan pääpastori Olavi Ilumets. Hänellä oli tehtäviä myös omassa metodistikirkossaan, joten tilaisuuksiimme tuli mukaan vankilan luterilainen pastori Jaanus Klaas.

Viron kieliseen tilaisuuteen tuli lähes viisikymmentä miestä, tuttu musiikkiryhmä lauloi puheiden välissä. Antti-Pekka tulkkasi, kun Heli kertoi miehille omasta elämästään, miten vangit ja päihteet ovat aina olleet siinä mukana. Hänen selviytymistarinansa on rohkaisuksi monille. Mare kertoi omaa tarinaansa ja painotti miehille erityisesti anteeksiantamisen tärkeyttä. Se on meille kaikille vaikeaa, mutta varmaan myös monille täällä. Leena kertoi omassa osuudessaan vanhasta miehestä, jonka olimme tavanneet Harkun vankilassa. Tämä kertoi, että oli ollut siellä jo vuosia syyttömänä, aluksi tosi katkerana. Kun hän viimein voitti katkeruutensa, hän kirjoitti oikealle syylliselle, että antaa hänelle anteeksi. Ilman Jumalan voimaa ei kukaan tällaiseen pystyisi. Leena puhui myös rukouksesta ja pyysi jokaista hetken rukoilemaan oman tärkeän asiansa puolesta. Saliin tuli totaalinen hiljaisuus, kun miehet kumartuivat rukoilemaan!

Tuula kertoi latvialaisen perheen menetyksestä, kun heidän kolmevuotias tyttärensä oli hukkunut. Isä kertoi, mitä Jumala oli heille opettanut tässä murheen laaksossa: riipu kiinni Jumalan sanassa, rukoile ja HUUDA Jumalalle hätäsi, älä jää yksin, vaan tule muiden kristittyjen yhteyteen, älä katso taaksepäin, vaan eteenpäin, Jumala on voimasi kaikessa tässä. Koko perhettä oli lohduttanut erään seurakuntalaisen näky, missä suuret kädet kantoivat taivaaseen pientä vaaleakiharaista tyttöä. Tämän hän oli nähnyt juuri ennen kuin kuuli työn kuolemasta. Isän neuvot ovat hyviä meille omissa murheen laaksoissamme.

Venäjänkieliseen tilaisuuteen tuli lähes kolmekymmentä miestä, osa samoja kuin aamun tilaisuudessa.
Nytkin tilaisuutta kevensi miesten kuuden hengen musiikkiryhmä aina puheiden välillä. Heli aloitti rohkaisemalla miehiä muutokseen oman elämänsä kokemusten kautta.

Matkaraportti

Viron vankilat Espoon-Kouvolan ryhmä 28. - 29.7.2018

Kun Mare kertoi rukouksen voimasta puhumattoman potilaansa kohdalla. Tuula jatkoi siitä kertomalla vanhan virolaisen papin, Karl Reinarun, kokemusta neuvostoajalta. Hän oli istunut parturissa omaa vuoroaan odotellen ja seurannut käsittelyssä olevaa vammaista poikaa, jota hänen venäjänkielinen äitinsä hoiti niin rakkaudella. Siinä istuessaan Karl alkoi mielessään rukoilla pojan ja äidin puolesta, että Herra antaisi heille Viroon enemmän tällaisia äitejä. Kun poika oli valmis, hän juoksi suoraan papin syliin, laittoi kädet kaulalle ja pään rinnalle. Karl koki, että hän sai pitää Jeesusta sylissään. Mielestäni tämä kertoo paitsi rukouksen voimasta, myös siitä, miten vammaiset ovat lähempänä Jumalaa.

Leena kertoi omalta komennukseltaan Sri Lankassa, miten hän siellä maaseudulla tapasi erään papin vanhan tädin. Täti kysyi, mistä maasta sinä tulet. Ja kun Leena vastasi, että Suomesta, hän alkoi laulaa selvällä suomen kielellä laulua: tämän on laulu sydämeni, rakastan Herraa ainaisesti… Täti kertoi, että kun hän oli pieni koululainen saaren pääkaupungissa, sinne tuli suomalainen lähetyslaiva.

Oppilaat pääsivät laivalle ja siellä heille opetettiin tämä laulu. Hän osasi sen tamiliksi, englanniksi ja suomeksi. Hän oli päättänyt, että laulaa laulua suomeksi joka päivä, kunnes hän saa laulaa sen jollekin suomalaiselle. Leena oli tämä suomalainen!

Ennen lähtöämme kuulimme Olavilta, että hän on saanut kaupungilta neljä huonetta vapautuville vangeille. Samalla he remontoivat vanhaa taloa, minne on luvattu rakentaa vesijohto. Miehille etsitään työtä ja tuetaan uuden elämän alkuun. Meidän ryhmämme on ollut ainoa ulkopuolinen taho, joka on auttanut heitä taloudellisesti. Nyt kaipaamme uusia lahjoittajia vuokrien ja lämmityspuiden maksuun.

Kiitos, että saamme kantaa Jumalan avun alle sekä Olavin että Juanin tekemää hienoa työtä. Jätämme heidät kaikki Jeesuksen nimeen!

Ryhmän puolesta Tuula

Matkaraportti

Pietari Vihdin ryhmä 3. - 5.8.2018

Hei kaikille.

Meillä oli oikein mukava ja tiivis reissu. meitä oli matkalla Anni Tiainen, Heidi Mikkola, Heidin äiti Sinikka Liukkonen, Lenita Nyman, Eeva Halme tulkkina Liisa Lankinen sekä muusikkona Sergei Odnorob. Lähdimme taksibussilla, Pietarissa sekä paluumatkalla kuljettajana oli Aleksei Udom.
Matkustimme paljon autolla, sillä kohteitten välimatkat olivat pitkiä, mutta siinä matkallahan kerkesi hyvin miettiä mitä puhuu seuraavassa paikassa. Matka on hyvä ja silmiä avaava varsinkin meille suomalaisille, kun aina tahtoo olla sitä nipottamista joka pienimmästäkin asiasta vaikka en väitä että eikö nekin ole aiheellisia, mutta eri tavalla aivan varmasti kuin Venäjällä . Itkemättä siellä ei voi käydä, ainakin näin minä olen huomannut. Viime kerrasta kun olen siellä käynyt oli 5 vuotta ja oletin että aivan varmasti siellä on asiat vähän paremmin, mutta väärässä olin. Ainut muutos mitä huomasin oli että Tosnoon olivat saatu seurakuntatilat ja se kehitys oli minun silmään ihana. Lisäksi pastori näytti kovasti iloitsevan uudesta autostaan millä sitten ajeli meidän edellämme sairaalaan. Kävimme äiti-lapsi kodissa, jossa näky oli koskettava. Käytävä oli pitkä ja molemmilla puolilla oli huoneet ja huoneissa ei ollut tilaa pelkästään yhdelle äidille vaan oli äitejä ja heidän lapset. Yksi naisista oli Ukrainan kansalainen, joten hän ei saanut edes sitä pienintä valtion avustusta. Hänellä oli 3 lasta ja yhtä hän odotti. Toisella äidillä, joka jäi mieleeni, oli käynyt kasvoissa jonkinlainen halvaus ja hänellä oli vain yksi lapsi, joka oli sairastunut tuberkuloosiin ja oli sairaalassa sillä hetkellä. Hän ikävöi kovin poikaansa, tämä sai kyyneleet silmiin. Lisäksi heidän anteliaisuus ja kohteliaisuus kosketti myöskin, he olivat valmistaneet meille ateriaksi keiton, missä oli kaalia sipulia ja mausteita. - Täällä kerroimme Annin kanssa runsaitten kuvien kanssa ns. sanattoman kirjan sisällön. Eräs pikkutyttö sanoi: Minä uskon!
Kävimme myös miesten kodeissa. Sablinon miesten kodissa oli kiva katsoa mikä yhteisymmärrys näillä miehillä oli. Kivasti tukivat toisiansa ja yhtä rullatuolissa olevaa autettiin ihanasti. Ehdottomasti haluan kertoa mieleen jääneen Herran suuren ihmeen, josta pastori todisti. Hän oli sairastunut c-hepatiittiin aiemmin, ja hän oli rukoillut, että Jumala parantaisi häneltä tämän sairauden ja kun sitten oli kontrollikäynti, niin tulokset olivat puhtaat. Lääkärit ei olleet uskoa asiaa ja pyysivät uusintakokeisiin ja taas sama puhtaat tulokset. Tämä oli asia mikä sai hänet kiittämään Herraa kaikkivaltiasta, ja hän sai tavoitteekseen lukea itsensä pastoriksi. Niiden asukkaiden kärsivällisyys myöskin oli siunaavaa, miehet jaksoivat kuunnella minun ja Annin pitkiä todistuksia ja lisäksi tulkkimme Liisan todistuksen. Huhhuh oli siinä kestoa, mutta nämä reippaana kuuntelivat kohteliaasti
Volhovan miestenkoti oli paljon rähjäisempi ja miehet paljon heikommassa kunnossa kuin aiemmassa, mutta siinäkin kodissa miehet lauloivat hengellisiä lauluja meidän kanssa. Miten ihanaa oli katsella että nuo miehet jotka ovat kovia kokeneet ja nähneet niin lauloivat monisteet kädessä kanssamme Jumalasta. Ihanaa katsottavaa.
Mutta minun mielestä koskettavin paikka oli vanhusten koti, jossa mummot olivat minun silmiin saattokodissa. Kaksi mummoista antoi elämänsä Jeesukselle. Toisen heistä voin todistaa itse. Hänen nimensä oli Tamara. Rukoilimme hänen kanssaan tulkin kautta. Aluksi hän ei ollut halukas edes juttelemaan, mutta kun hän näki meidän menevän toisen mummon luokse pyysi hän meitä palaamaan luokseen rukoilemaan ja pyytämään Jeesukselta anteeksi syntejään. AAMEN, tämä oli koskettavaa.

...Ai niin, meinasi unohtua! Majapaikassamme Udelnajan seurakunnassa saimme koko matkan ajan aamiaisen ja lämpimän aterian ihanan kokkimme valvoessa, että annokset syötiin loppuun. (Salaa jouduimme kyselemään, kenen vatsassa oli tilaa vielä yhdelle perunalle.) Paluupäivänä kokkimme toi jokaiselle erikseen pakatun lämpimän ruuan sekä jälkiruokablinit viimeiseen kohteeseemme sairaalaan, omalla autollaan!

Lenita Nyman

Lasnamäen seurakunnassa

Tallinnan Lasnamäelle on perustettu luterilainen seurakunta. Tämä on tarpeellista, sillä Lasnamäki on suuri lähiö itäisessä Tallinnassa, missä on paljon myös venäjänkielistä väestöä. Seurakunnalla ei ole vielä omaa pappia, sitä johtaa tällä hetkellä Kirsti Malmi yhdessä Margus Sardiksen kanssa. Kirsti on ollut pitkään Virossa lähetystyössä Viron Missionikeskuksen pääsihteerinä, eli Viron lähetystyötä koordinoimassa.

Kirsti soitti joku aika sitten, ja kysyi voisinko tulla Lasnamäelle heidän viikottaiseen tiistaitapahtumaansa.

Niinpä pakkasimme Leenan farmariauton täyteen avustustavaraa ja auton perään liitettyyn koukkuun Kouvolasta kaksi polkupyörää. Pyörien pakkaaminen vaati Kouvolassa kolmen henkilön työpanoksen ja yhdestä piti irrottaa etupyörä kuorman leveyden vuoksi. Pyörät vietiin Rutt Syvärille ja hänen tyttärelleen. Rutt on mm. entinen vankilapappi, nyt jo eläkkeellä, mutta vahvasti mukana rukoustyössä. Hän on muuttanut Kunta nimiseen pieneen kaupunkiin itärannikolle, missä helpointa on liikkua polkupyörällä. Kiitos siis kouvolalaisille lahjoittajille! Lisäksi Rutt sai suomenkielisiä lasten kirjoja lapsenlapsilleen sekä uuden peiton. Miesten vaatteet ja isot pastalaatikot jätettiin Betelin päihdekuntoutuskodille ja muuta tavarat Lääne-Nigulan seurakunnan jaettavaksi.

Tapasimme Kirstin ennen iltatilaisuutta seurakunnan tiloissa, missä hän laittoi meille maukkaan iltapalan ja kertoi omasta tiestään Virolahden seurakunnan diakoniasta lähetystyöhön Viroon. Kirsti kertoi myös ihmeellisestä johdatuksesta näissä tiloissa. Hän oli ollut käymässä siellä pikaisesti vieraiden kanssa ja juuri silloin oli lämminvesiputki rikkoutunut. Voi vain kuvitella, mitä olisi tapahtunut, jos se olisi tapahtunut hetkeä myöhemmin.

Paikalle saapui parikymmentä henkeä, myös heille oli varattu teetä, kahvia ja pientä tarjoilua. Yksi seurakuntalaisista toi lettuja hyvien hillojen kera.

Kirsti veti tilaisuuden säestäen kitaralla lauluaan. Ihailimme hänen vahvaa kaunista ääntään. Seurakuntalaiset kertoivat, että uusi seurakunta kasvaa suusta suuhun menetelmällä eli ystävien kutsut tuovat uusia mukaan. He myös pohtivat, miten voisivat aloittaa diakoniatyötä, mitä täällä todella tarvitaan.

Tässä pienessä ryhmässä oli helppo jakaa ajankohtaisia asioita ja rukouspyyntöjä. Leena ja minä saimme kertoa vankila- ja narkomaanityöstämme Virossa sekä niistä myönteisistä kokemuksista, jotka kantavat meitä siinä eteenpäin. Iäkäs pariskunta toi terveisiä poikansa perheeltä, joka on lähetystyössä Equadorin vuoristokylissä köyhillä intiaanialueilla. Yhdessä päätettiin, että talvella pidetään kerran kuukaudessa lähetysilta, jolloin voidaan kuulla lisää tästäkin työstä kuvien kera. Iäkäs Heldur rukoili Suomen puolesta, että Suomen kirkoissa säilyisi raamatullisuus ja puhdas opetus. Tätä saimme kaikki yhdessä rukoilla myös Viron puolesta ja että yhä useammat molemmissa maissa voisivat löytää Jeesuksen omaksi vapahtajakseen.

Kirsti kertoi, että Viron kirkolla on parin viikon päästä suuri missiotapahtuma Narvassa, Viron vahvalla venäläisalueella.

Sinne menevää tavaraa oli jo pakattuna seurakunnan tiloissa. Lupasimme myös rukoilla tapahtuman puolesta. Avoinna oli vielä, saavatko he käyttöön vanhan luterilaisen kirkon, missä katto on rapautumassa ja siksi kirkko toistaiseksi käyttökiellossa.

Iltatilaisuudesta johtuen jouduimme yöpymään Tallinnassa, tällä kertaa Pyhä Vaimu seurakunnan vierastiloissa keskellä vanhaa kaupunkia. Yöpaikan löytäminen oli hankalaa, sillä aiemmalla reitillämme poliisi pysäytti meidät ja sanoi, että niillä kaduilla ei saanut ajaa. Hän ei kuitenkaan pystynyt neuvomaan meille reittiä Pyhä vaimu kadulle, vaan jouduimme itse etsimään tietä kartan avulla. Sekin löytyi ja saimme yöpyä rauhallisissa tiloissa aivan kaupungin ytimessä.

Jätetään Lasnamäen seurakunta, Narvan tapahtuma ja kaikki Virossa tehtävä hengellinen työ rukouksiimme.

Ryhmän puolesta
Tuula

Kiitos kaikille, jotka olitte muistaneet ryhmäämme rukouksin, raha- tai tavaralahjoituksin. Ryhmän tili on FI89 5297 0020 0926 57. Poliisihallitus on 12.10.2017 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan no RA/2017/985, joka on voimassa 1.1.2018 – 31.12.2019 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2018 – 2020 aikana.

Jos et jatkossa halua näitä työn raportteja, kerro siitä palautepostina lähettäjälle.

EKUMENIAA VIROSSA

Pisaralaisina olemme vankilavierailuillamme nähneet ekumenian toimivan Viron vankiloissa. Ekumenia toimii myös vankilan ulkopuolella laajemmaltikin. Paavin vierailu osoitti, kuinka kaikki kirkkokunnat olivat mukana Suomesta saakka.

Tuorein esimerkki tästä oli nuortenkin löytämät Narvan kirkkopäivät syyskuun viimeisenä viikonloppuna. Mukanaolijoiden kertomana kaikki kolme päivää olivat käsittämättömän siunatut. Suurten ja pienten kirkkojen rakkaudellinen yhteistyö ja yhdessäolo oli konkreettisen hyvää ja rakentavaa. Tuntui, että kaikki osanottajat piispoja myöten, halusivat viipyä suloisessa ilmapiirissä. Pyhän Hengen kristittyjä yhdistävä läsnäolo oli ilmeinen. Kaikkein onnellisimmilta vaikuttivat Narvan eri paikallisseurakuntien ihmiset, kun heidän syrjäinen kotikaupunkinsa oli nyt kirkon keskipiste. Sinnehän oli saapunut vieraita eri kirkkokunnista aina Moskovaa myöten. Lasnamäessä tapaamamme Kirsti Malm oli ehtinyt paikalle nokipannuineen. Hänen nokipannusta tarjoama kuuma minttutee maistui vilpoisassa säässä, kun perjantain ekumeeniselta kirkkokävelyltä väki ehti Aleksanterin kirikun pihalle.

Kirsti ja SLEYn nuori lähettikollegansa Liisa Rossi kantoivat päävastuun koko viikonlopun ruokkimisihmeestä hymyssä suin. Paikalliset auttoivat, mutta ilman näitä kahta hoksaavaa, näppärää ja huomaavaista naista homma ei olisi onnistunut. Ruokaa ja juomaa riitti ihmeellisellä tavalla kaikille nälkäisille kaikissa viikonlopun tilaisuuksissa. Tämmöinen on meidän Jeesus, tänäänkin.

Terveiset lähetti tunnelmasta nauttinut Kristiina Häikiö

Rukousaiheita:

Kiitos Jumalalle raikkaasta ja kauniista syksystä
- kiitos matkakohteista ja ystävistä, lähimmäisistä niissä
- kiitos rauhanajasta, joka vallitsee maassamme
- siunaa isänmaata, kansaa, tulevia kohteita, kohtaamisia, avun antajia ja vastaanottajia, toiminnan puolesta rukoilijoita, vapaaehtoisia työntekijöitä, kirpputorien toimintaa ja vetäjiä sekä heidän jaksamistaan, lahjoittajia ja työntukijoita

KIITOS!
Tosnon Nikolai-pastori pyysi välittämään sydämelliset kiitoksensa kaikille, jotka avustivat auton hankkimisessa entisen korjauskelvottoman tilalle.

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Käytäthän viitenumeroa!
Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on 12.10.2017 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan numero RA/2017/985, joka on voimassa 1.1.2018 - 31.12.2019 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2018 - 2020 aikana.

Pisara ry
Riitta Sinervo
Juhanintie 11, 03100 Nummela

Puhelin : Eeva Halme, 050-3522792
www.pisarayhdistys.fi